

Kære Folketingets Retsudvalg

Medierne er i øjeblikket fyldt med indslag om, hvor mangelfuld politiets efterforskning af indbrud er. For få uger siden havde jeg selv en oplevelse, som mere end bekræfter det billede, der tegnes i medierne: at indbrud hos private i praksis ikke længere behandles som kriminelle anliggender, men som forsikringssager.

Det er mit indtryk, at politiet efterhånden har opgivet at foretage reel efterforskning af indbrud, og at både indbrudsfrekvensen (vist nok 3,5 gange højere end i Sverige) og opklaringssandsynligheden (<10%) er ved at blive vilkår, som vi må leve med i det danske samfund.

Jeg modstander af den udvikling (de menneskelige og økonomiske følgeomkostninger er alt, alt for store) og håber, at jeg ved at dele en indbrudsoplevelse fra "det virkelige liv" med jer beslutningstagere kan medvirke til at bremse og vende udviklingen.

Min 69-årige mor, som bor alene på landet, ringer en aften. Hun er netop kommet hjem og har konstateret, at hun har haft indbrud. Udover at hendes smykkeskrin tydeligvis er tømt (værdi indhold: minimum 200.000 kr.), har hun ikke overblik over, hvad der mangler. Hun ringer umiddelbart efter til politiet, mens jeg sætter mig i bilen for at køre de ca. 60 km, der er mellem vores respektive bopæle.

På vejen ringer jeg til en ven, som er forhenværende politimand, for at spørge om der er noget, vi skal være særligt opmærksomme på. Svaret er, at vi endelig ikke må røre ved noget af hensyn til ikke at ødelægge mulige spor.

Næsten fremme ved min mors bopæl møder jeg en politibil på vej væk. Jeg når at tillægge det, at der er brug for forstærkning eller udstyr – det er trods alt en stor bolig og min mor havde i telefonen beskrevet huset som "endevendt". Men jeg skal blive klogere. Der er hverken brug for forstærkning eller udstyr: Efter ca. 10 minutters tilstedeværelse er betjenten færdig på gerningsstedet og har givet min mor besked om, at hun kan rydde op efter indbruddet.

Betjentens arbejde havde bestået i at identificere, hvor gerningspersonen/–personerne var kommet ind i boligen (ikke svært - to døre var sparket ind), gå en runde i boligen og at udlevere et sagsnummer og nogle blanketter til brug for anmeldelse af indbruddet til forsikringsselskabet.

Min mor havde spurgt, om der ikke skulle tages fingeraftryk eller om fx skoaftrykkene på de indsparkede døre skulle undersøges nærmere. Betjenten havde forklaret, "at der jo kunne være op mod 20 forskellige fingeraftryk på ét dørhåndtag, at det kostede 5.000 kr. at undersøge ét aftryk, og at det derfor kunne koste op mod 100.000 kr. at undersøge ét dørhånd". Følgelig foretog politiet ikke længere den slags undersøgelser.

Efter at vi har sundet os lidt, ringer jeg igen til den forhenværende betjent, for kan det virkelig passe, at der slet ikke skal gøres noget for at sikre spor og dermed muligheden for at opklare indbruddet? Den forhenværende betjent er dybt forundret og beder mig ringe til den vagthavende hos politiet for at sikre mig, at det udførte "arbejde" (=ingenting) er i overensstemmelse med politiets procedure for, hvad der skal gøres på et gerningssted, hvor der vurderes at være stjålet for flere hundrede tusinde kroner.

Vagthavende bekræfter, at politiets procedure er fulgt og tager tydeligvis ikke min frustration over, at politiet allerede på gerningsstedet har fravalgt muligheden for opklaring af indbruddet særlig alvorligt, og at sende mandskab på ny evt. dagen efter er helt udelukket.

Hermed slutter jeg beretningen fra "det virkelige liv". Det er ikke altid, at jeg tager mediernes udlægning af forhold i samfundet for gode varer, men lige i dette tilfælde stemmer mediernes billede med min egen oplevelse: Politiets efterforskning af private indbrud er nærmest ikkeeksisterende.

Lur mig, om ikke også tyveknektene har fået øjnene op for, at de stort set har frit spil. Jeg forestiller mig en negativ spiral, hvor mindre efterforskning pr. indbrud giver færre opklaringer, som giver flere indbrud, som giver endnu mindre efterforskning pr. indbrud, som giver endnu færre opklaringer, som giver endnu flere indbrud o.s.v.

Lige i hælene på den negative udvikling følger det todelte samfund, hvor de få køber sig til et passende serviceniveau (i dette tilfælde sikring, opklaring o.s.v.), mens de fleste må affinde sig med et offentligt, utilstrækkeligt tilbud. Når retssamfundet ikke slår til, melder selvtægten sig, og så kan det for alvor blive grimt.

Jeg håber, at I vil gøre en indsats for at hjælpe vores samfund væk fra indbrudsmæssige glidebane, det synes at være på i øjeblikket.

Med venlig hilsen

